

Sygn. akt I UK 404/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania Z. C.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w [...]

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2014 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt III Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 27 czerwca 2013 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy od wyroku oddalającego jego odwołanie od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, utrzymującego orzeczenie zespołu powiatowego, zaliczające wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. W odwołaniu wnioskodawca domagał się ustalenia znacznego stopnia niepełnosprawności. Sąd na podstawie opinii biegłych z zakresu kardiologii, gastrologii i chorób wewnętrznych, okulistyki i diabetologii oraz onkologii ustalił i rozstrzygnął, że wnioskodawca w spornym okresie zalicza się do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na twierdzeniu, że jest ona „oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że Sąd Okręgowy rażąco naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego oraz pominął ugruntowane stanowisko judykatury, zgodnie z którym miarodajnym dowodem w sprawie o ustalenie stopnia niepełnosprawności jest wspólna opinia wszystkich biegłych z zakresu chorób jakimi dotknięty jest wnioskodawca. W sprawie zostały wydane dwie opinie. We wnioskach obu opinii zaliczono wnioskodawcę do kategorii osób z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, jednak Sąd nie może wyprowadzać wniosków, że opinie te stanowią wystarczający dowód do uznania, że wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym. Dopiero po sporządzeniu opinii przez wszystkich biegłych, bądź sporządzeniu uzupełniającej opinii i otrzymaniu wspólnych wniosków, Sąd powinien wydać orzeczenie. Wspólna opinia biegłych może wyprowadzać zupełnie inne wnioski od tych, które zostały wywiedzione w dwóch opiniach złożonych w sprawie. Jednocześnie nie można wykluczyć takiej sytuacji, gdyż wachlarz chorób z jakimi zmaga się wnioskodawca jest szeroki i materiał dowodowy nie wykazał jaki wpływ ma każda z nich na pozostałe schorzenia. Dlatego też zdaniem skarżącego wyrok Sądu II-jej instancji nie jest prawidłowy”.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych skargi. Skarga kasacyjna dotyczy prawomocnego wyroku i podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zostaje przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje i wykazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek nie przedstawia takich zarzutów. Poprzestanie na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych nie

zastępuje podstawy przedsądu. O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o indywidualne, czyli samodzielne (odrębne od podstaw kasacyjnych) wykazanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji brakującego elementu lub uzasadnienia podstawy przedsądu nie zastępują podstawy kasacyjne ani ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c., art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Innymi słowy zarzut wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, iż Sąd Okręgowy rażąco naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego jest zbyt ogólny, skoro nie kotwaczy się w konkretnym przepisie prawa. Tak samo gdy idzie o zarzut pominięcia „ugruntowanego stanowiska judykatury”. Otóż orzecznictwo, także Sądu Najwyższego, nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji). Spór sądowy podlega rozstrzygnięciu na podstawie prawa materialnego i procesowego. Tak zbudowane są podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Chodzi więc o błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego albo o uchybienie przepisom postępowania, jeżeli mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący przed odwołaniem się do ugruntowanego stanowiska judykatury powinien więc wpierw zarzucić brak dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych, czyli naruszenie art. 217 § 3 k.p.c., z istotnym wpływem na wynik sprawy, o którym decyduje prawo materialne. Wniosek o przyjęcie skargi koncentruje się na postępowaniu dowodowym, jednak bez wskazania konkretnego przepisu. W procedurze cywilnej, w tym także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, obowiązuje norma z art. 285 § 2 k.p.c., a więc biegli mogą złożyć opinię łączną. Nie ma natomiast normy (przepisu) o obligatoryjnej opinii łącznej. Z tej pozycji skarżący niezasadnie kontestuje dotychczasowe ustalenia. W sprawie przeprowadzono niemałe postępowanie dowodowe i wniosek nie podważa dotychczasowych ustaleń faktycznych. Nie wystarcza zarzut, że opinia biegłych miała być łączna, skoro Sąd uznał, iż wystarczające i miarodajne były opinie biegłych wydane w sprawie. W sprawie została wydana jedna opinia łączna sporządzona przez czterech biegłych różnych specjalności, tj. kardiologii, gastrologii, okulistyki i diabetologii. Osobno wypowiedział się tylko jeden biegły z zakresu onkologii, który również stwierdził umiarkowany stopień niepełnosprawności. W ocenie podstawy przedsądu z art.

398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże więc ustalenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi kasacyjnej z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu a także z art. 398³ § 3 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wykazał zatem, że skarga jest oczywiście uzasadniona i dlatego orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]